

MICHIEL BLIJBOOM

VECHTEN VOOR MIJN LEVEN

HET BIZARRE BESTAAN VAN BIKER HENK KUIPERS

JUST
PUBLISHERS

VOORWOORD

Wie in Zwolle de boemeltrein naar het oosten pakt, betreedt al bij de stadsgrenzen een geheel andere wereld. Het is de wereld van grote velden vol wuivend graan, vredig grazende paarden en kleine stationnetjes – Dalfsen, Ommen, Mariëenberg – die zich hebben vermomd als bruin café.

De route voert langs schilderachtige plaatsjes als Nieuw-Amsterdam, waar nog steeds wordt herdacht dat Vincent van Gogh er ooit op één oor lag, en eindigt in Emmen, bekend van een dierentuin waar nog weleens een mediageniek girafje wordt geboren en van een voetbalclub die in omgekeerde Ajax-kleuren speelt.

Op een steenworp afstand van dit Emmen ligt Klazienaveen, waar de latere sportverslaggever Evert ten Napel ter wereld kwam. Tegenwoordig geniet het kanaaldorp vooral bekendheid als woon- en verblijfplaats van Henk Kuipers, captain van de roemruchte motorclub No Surrender. Henk is de ongekroonde koning van dit gedeelte van Zuidoost-Drenthe.

Over captain Henk, een biker die in de afgelopen halve eeuw meer avonturen beleefde dan een scenarioschrijver ooit in een soapserie kwijt kan, gaat dit boek. Een boek waarin keer

op keer Henks vuisten aan het woord komen – want via die vuisten heeft hij in het verleden nogal eens gecommuniceerd.

Als knokker pur sang kon hij vaak niet anders. Regelmatig heeft Henk moeten vechten voor zijn leven. Vandaar de titel die hij zelf aan deze biografie heeft gegeven.

Nu ik erover nadenk: wat is het jammer dat voornoemde Evert ten Napel de partijen van *kaicho* Henk – vechtsport-technisch gesproken de troonopvolger van de legendarische Jon Bluming – als freefighter en *kyokushin*-karateka nooit becommentarieerd heeft. Want wat zou het mooi zijn geweest als er na elke klap van Henk Kuipers zo'n heerlijk 'Napelitaans' cliché uit de speakers had geknald.

'ZÓ, DIE GEEFT DAAR EVEN ZIJN VISITEKAARTJE AF ZEG!'

'ALS EEN DÚVELTJE UIT EEN DOOSJE KWAM DIE VUIST DAAR TEVOORSCHIJN! EEN MÓKERSLAG, ACHTTIEN KARAATS!'

'JAAA, DIT IS EEN BÉSTE BEUK HOOR!'

Henk Kuipers is een indrukwekkende verschijning. Het is een

man die in – en mét – één oogopslag ontzag afdwingt. Een man die moeiteloos in staat is om een ander angst in te boezemen. Als Henk vorsend naar je kijkt, dan sta je – om maar even in Ten Napel-termen te blijven – al meteen met 3-0 achter.

Maar is dat terecht? Is Henk Kuipers iemand voor wie iedereen altijd maar bang moet zijn? Is het werkelijk een bruut in wiens nabijheid je automatisch gevaar loopt? Ben ik bang geweest, in de maanden dat ik intensief met hem optrok?

Om maar meteen antwoord te geven op de laatste vraag: ja. Ik ben in elk geval één keer heel erg bang geweest. Wat heet: het zweet brak me uit!

Het was op een vrijdagochtend, bij een tankstation aan de rand van Klazienaveen. We waren er neergestreken om nog even het een en ander door te nemen voor het boek dat u op dit moment in uw knuisten heeft. Ik zette mezelf met mijn blocnote en opnameapparaat aan een formicatafeltje, terwijl mastodont Kuipers, in vol ornaat, naar de andere kant van de ruimte slofte. Voor de duidelijkheid: hij was toen nog zo'n dertig kilo zwaarder dan bij het uitkomen van dit boek.

Henk droeg, zoals zo vaak die zomer, een zwart T-shirt met de tekst: *This captain wears his colors with pride*. Om zijn kamerbrede nek bungelde een ketting waarmee je een vliegdekschip had kunnen vastleggen.

Aangekomen bij de counter bromde hij iets onhoorbaars

tegen een lid van het personeel, waarna hij zich omdraaide en een van zijn rijk getatoeëerde vingers in mijn richting priemde.

Ik wist dat wegstaren zinloos was.

Zijn blik pinde zich vast op de mijne en met de diepe basbariton, waarmee hij in Drenthe en verre omstreken al vele tientallen jaren respect afdwingt, schreeuwde hij iets in mijn richting.

‘Moet jij een shoarmaburger?’

Ik knikte maar van ja, terwijl zweetdruppels lange banen over mijn rug trokken, tot diep in de bilnaad.

En dat was niet voor niets, want de shoarmaburger bleek inderdaad, zoals ik al had gevreesd, een staaltje onvervalst culinair vandalisme. Een laffe, lauwe plak onzin, overgoten met een kwak saus in een kleur die je weleens op muren ziet in een tv-programma waarin een huis een totale make-over krijgt.

‘Niet lekker, hè?’ gromde Henk, die er zelf twee had genomen. Zonder brood, want hij deed toen al enige tijd niet meer aan koolhydraten. Vandaar het latere, duizelingwekkende gewichtsverlies.

Desalniettemin had hij zijn twee shoarmaburgers eerder op dan ik mijn ene. Dat verbaasde me niet, want ik had in de voorgaande maanden al verschillende malen geconstateerd dat er geen carnivoor is die zó snel eet als Henk Kuipers. In zijn beregezellige woning, onder de spreekwoordelijke rook

van Emmen, had ik hem al eens in recordtijd twee biefstukken met zigeunersaus zien verorberen. Op National Geographic zie je roofdieren die er langer over doen om een stuk vlees aan flarden te scheuren. Maar, kleine kanttekening: die eten dan ook niet met mes en vork.

Henk wel. Want Henk hecht erg aan normen en waarden. En aan goede omgangsvormen. Dat klinkt misschien raar, voor een leider van een van Nederlands beruchtste *1% Outlaw Biker Gangs*, maar vanbinnen is Henk Kuipers een uiterst fatsoenlijke vent.

Natuurlijk, hij oogt niet als de doorsnee kantoorklerk. Op zijn imposante lijf zie je meer tekeningen dan op de nationale Strip Driedaagse, zijn mond bevat meer goud dan de prijzenkast van Ellen van Langen en je wéét als je hem ziet meteen dat hij in staat is om met zijn granieten vuisten een muur door te breken – een dragende. Wat, realiseer ik me nu, leuke beelden zou opleveren in zo'n programma over *huis-make-overs*.

In elk geval zaten we in dat tankstation eindelijk eens ongestoord tegenover elkaar. Hoe anders was dat in de periode ervoor geweest, toen we bijna continu waren geschaduwd door mannen van middelbare leeftijd in Buck Danny-jasjes.

'Kijk,' zei Henk dan, wijzend vanuit zijn strategisch geplaatste zetel in de lobby van het plaatselijke Van der

Valk-hotel, 'dat is er eentje. En daar zit z'n maat. Oh, die ene gaat naar de wc. Moet je opletten, dan volgt die andere binnen een paar tellen. Gaan ze overleggen.'

En, een paar tellen later, terwijl er een triomfantelijk lachje om zijn lippen speelde: 'Zie je wel?'

Henk schat dat hij door 53 rechercheurs in de gaten wordt gehouden, dag en nacht. Daarom heeft hij ook geen e-mail, want een laptop wordt binnen de kortste keren gehackt, vermoedt hij.

Henk woont op een industrieterrein in een huis met alleen aan de binnenkant van de voordeur een klink – zodat ongenode gasten niet met diezelfde deur in huis kunnen vallen. Als er een auto door de straat rijdt die hij niet kent, dan laat hij een aanwezig No Surrender-lid – zijn hondstrouwe lijfwacht Ayhan of de weldoorvoede Pit – even poolshoogte nemen. Gewoon, voor de zekerheid.

Op zeker moment, het was hartje zomer en Klazienaveen dompelde zich onder in een weldadig zonnebad, zag ik Henk achter zijn huis met vuur in de weer, op een manier die sterk deed denken aan een Australische *bushwacker* die een barbecue aan de praat probeert te krijgen. Ik verheugde me al op een sappige steak, maar werd ditmaal ernstig teleurgesteld: Henk stond post te verbranden. Iemand had hem, geheel ongevraagd, wat brieven gestuurd die hij dan op zijn beurt

aan een gedetineerde had moeten overhandigen. ‘Daar begin ik niet aan,’ aldus Henk, terwijl hij naar zijn keuken stiefelde om eieren te gaan bakken. ‘Dan komen die brieven de gevangenis binnen met mijn DNA erop. Wat koop ik daarvoor? Ik kijk wel uit! Moet jij een uitsmijter met drie of vier eieren?’

Achterdochtig zijn, beweert hij zelf, is door de jaren heen zijn tweede natuur geworden. En ja, geeft hij toe, dat is weleens vermoeiend. Paranoïde gedrag in dit opzicht kun je hem echter niet kwalijk nemen. Door de jaren heen heeft Henkie nogal wat mensen tegen de schenen geschopt – zowel letterlijk als figuurlijk.

Bovendien heb ik met eigen ogen kunnen aanschouwen dat het heus geen koorknappen zijn voor wie hij beducht is. Tijdens een van onze vele ontmoetingen in datzelfde Van der Valk-hotel deden de mannen die belangstelling voor ons hadden (‘Reken maar dat jij inmiddels óók in de politiecomputer zit,’ zei Henk) geen enkele moeite hun met schietijzers gevulde holsters te verbergen. Navraag – want Henk eist op zulke momenten gewoon opheldering – leerde dat het om leden van de marechaussee ging. En die mannen moesten weer eens knarsetandend toegeven dat het een onmogelijke opgave is om Henk Kuipers te schaduw. Zijn jarenlange avonturen in de wereld van de beveiliging hebben hem een niet in te halen voorsprong gegeven. Wie Henkie wil bespiëren, moet vroeg opstaan. Heel vroeg. Of nee, die kan beter

blijven liggen.

Henk is harder dan een hunebed. Een mooi staaltje daarvan maakte ik mee tijdens een ander culinair intermezzo, ditmaal in de gezellige binnenstad van Emmen.

We zaten op een terras, waar de motorhoofdman net het laatste van een groot aantal gebakken eieren tussen snor en baard had geschoven, toen hij zei: 'Kom, ik ga even die tattoo laten zetten.' Dat sloeg op het in zijn nek laten graveren van de naam van een vriend, die jaren eerder door een gruwelijk misdrijf om het leven was gekomen. Die naam ontbrak nog in zijn collectie, zogezegd.

We verlieten het terras van Harry's Lunchroom en doken aan de overkant van de Hoofdstraat Tattooshop Old Havana in, waar de captain routineus op de pijnbank ging zitten. En terwijl de tatoeëerder zijn van inkt voorziene naald in de zijkant van Henks hals prikte ('Normaal gesproken ben ik hier zo mee klaar, maar deze man heeft nekspieren als staalkabels!') voerde Kuipers doodgemoedereerd een telefoongesprek. En toen de tatoeage klaar was, stapte hij op – zonder ook maar in de spiegel te kijken naar het resultaat!

Henk is een beest, zeggen ze weleens. Een monster. En inderdaad, zo heeft hij zich in het verleden meer dan eens gemanifesteerd. Als freefighter, als bodyguard, maar ook als hoofd van het gezin. Want voor die laatste, intieme leefgemeen-

schap gaat hij door het vuur. Maar let op: de klappen zijn voor buiten, de strelingen voor binnen. Ik heb zelden iemand gezien die – letterlijk – met zó veel verve de rol van vader en grootvader op zich neemt.

Wie van mening is dat motorduivels geen kinderen kunnen opvoeden, heeft Henk Kuipers nog nooit met een springkussen zien zeulen, op de verjaardag van zijn jongste dochter. Of gehoord hoe hij, nota bene ten overstaan van een kleine honderd stoere leden van No Surrender, op muziek van Stef Bos, zijn enige zoon toezingt: ‘Alec, ik hou steeds meer van jou...’

Wie, kortom, door die vervaarlijke buitenkant heen prikt – niet letterlijk alstublieft, tenzij u tatoeëerder bent – stuit op een gevoelsmens van het zuiverste water.

Ik had dat al in de gaten toen we net tien minuten met dit boek bezig waren. Henk, dubbelgevouwen op de achterbank van een voor zijn omvang veel te klein autootje, was aan het vertellen geslagen over zijn vader. En over hoe die man, na een leven van hard werken, uiteindelijk aan een slopende ziekte was overleden.

Midden in het relaas stakte de woordenstroom en werd het stil. En toen ik me vanaf de passagiersstoel omdraaide, zag ik hoe die grote, stoere biker zijn doorgroefde kop in zijn kenschoppen van handen had begraven.